

Bestyrelsen har tilsidesat kunstneriske Hensyn for det Maal at skaffe de flest mulige Penge i Kassen. Det tør vist siges, at da Rigsdagen vedtog Loven af 1903, ventede egentlig ingen et større Resultat, end at det nu maatte kunne vise sig, at Teatret virkelig ogsaa kunde klare sig med det bevilgede Beløb, saa at vi i 5-Aaret slap for videre Efterkrav.

Men, som jeg ogsaa nævnedes ved Forelæggelsen, man tør ikke vente, at det finansielle Resultat just vil blive lige saa godt i det kommende 5-Aar som i det nu forløbne, saaledes at Teatret vil kunne vedblive at samle sig Kapital eller Reservefond, hvad man nu vil kalde det. Det har de sidste Aar været en god og flot Tid, som naturligvis stærkt influerede paa Teaterbesøget. Og navnlig staa vi overfor Lønningsspørgsmaalet. Dette Forhold gjorde jeg Rede for ved Forelæggelsen og skal ikke vende tilbage dertil, men kun takke for den af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup) og flere andre ærede Medlemmer, der have sluttet sig dertil, udtalte Erkendelse af Nødvendigheden af, at vi gaa til nogen Lønningsforhøjelse til Kapel, Ballet, Funktionærer osv. Ved den forrige Lov blev der, som nu for lidt siden fremdraget af det ærede Medlem for Assens (Berntsen), taget det Forbehold, at Teatret ikke i 5-Aaret maatte paadrage Statskassen Lønningsforpligtelser, men man vil jo ikke kunne lade dette gælde 5 Aar til. Naar vi se ud over, hvad der i det sidste 5-Aar er bevilget til Lønningsforhøjelser, og hvad der yderligere ligger for, vil selvfølgelig ingen kunne kræve, at i den Henseende skal ved en enkelt Institution, Teatret, alt forblive ved det gamle. Havde vi haft Teatrets Budget paa Finansloven som i tidligere Aar forud for 1903, saa havde Spørgsmaalet om Lønningsforhøjelse sikkert ogsaa allerede ligget for, saa havde vi haft til Forhandling dette Spørgsmaal og havde vel ogsaa ført disse Forhandlinger til et Resultat ved en Forhøjelse af Budgettet.

Sammen med Lønningsspørgsmaalet skal jeg her nævne det af det ærede Medlem for Assens (Berntsen) nys fremdragne Spørgsmaal om Feu. Det ærede Medlem ønskede, at det Udvalg, der vilde faa dette Lovforslag til Behandling, vilde tage dette Spørgsmaal op, og det synes jo efter det ærede Medlems Udtalelser at dømme, at det var hans Ønske helt at stryge denne Form for Lønning, at stryge Feu'en. Jeg tror nu, at denne Lønningsmaade eller denne Form for et Lønningstillæg er hen-

sigtsmæssig for Teatret af Hensyn til de ganske særlige Forhold, der nødvendigvis her maa gøre sig gældende. Thi her er jo ganske særlige Forhold. Ved alle andre Institutioner kan man i alt Fald saa nogenlunde sige, at indenfor de forskellige Lønningsklasser præsteres eller kræves ogsaa saa omtrentlig det samme Arbejde. Det Arbejdsvederlag, der ydes for Lønningen, er jo f. Eks. saa nogenlunde det samme indenfor Kaptajnsklassen, indenfor Adjunktclassen, indenfor Rektorklassen osv.; men for Skuespillernes Vedkommende er det jo saa ganske anderledes. Her vilde det være baade urimeligt og i det hele uigennemførligt at indordne Skuespillerne under 3—4 bestemte Lønningsklasser, og det vilde være lige saa urimeligt at give bestemte, faste Tillæg, der faldt, naar Vedkommende havde været til Tjeneste i saa og saa mange Aar, saaledes som det gælder indenfor andre Lønnetater. Den Værdi, den enkeltes Arbejde har for Teatret, er saa yderst forskellig; og her synes det mig, at Feu'en indtræder som et ret naturligt og hensigtsmæssigt forhøjet Vederlag for Arbejdet, fremtræder som en Part af det Udbytte, Teatret faar ved den vedkommendes Arbejde. Det er da ogsaa min Tro, at Ophævelsen af Feu'en vilde vise sig at være en daarlig finansiell Foranstaltning; Ophævelsen af Feu'en vilde sikkert fremkalde uafviselige Lønkrav, som betydeligt vilde overstige, hvad der nu anvendes til Feu. Feu'en er jo den Fane, der vinker for mange, og som for den enkelte opvejer, at han maaske andetsteds i Øjeblikket kunde opnaa en højere, maaske en betydelig højere Gage. Engagerer Teatret en ung lovende Skuespiller, ja, saa har denne maaske samtidig et Tilbud, der er ikke saa lidt højere, fra et andet Teater, men han tænker naturligvis, som enhver ung skal, at han bærer Marchalstaven i sit Tornyster; han anser det for givet, at han vil vinde Publikum, at han vil blive benyttet, vil vinde fremad, og en god Feu viser sig saa som Fremtidsperspektiv for ham.

Naturligvis kan Feu'en, ligesom enhver anden Lønningsmaade, have sine saarbare Steder; man nævner — og det ærede Medlem for Assens fremdrog det —, at Feu'en kan fremkalde Rollegriskhed, at den faar de gamle Skuespillere til at holde fast paa deres Roller, forhindrer, at de træde tilbage fra gode Roller for at afstaa dem til yngre Kræfter. Dette er naturligvis meget muligt, men mon det vilde blive væsentlig anderledes, selv om Feu'en ikke var; mon